

Dr Robert A. Peterson, Chrystologia, Sesja 14, Systematyka, Bóstwo Chrystusa, List do Hebrajczyków 1, 5 Dowody i inne teksty, atrybuty i dzieła

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert Peterson i jego wykład na temat chrystologii. To jest sesja numer 14, Systematyka, Bóstwo Chrystusa, Hebrajczyków 1, 5 Dowodów i inne teksty, Atrybuty i Dzieła.

Kontynuujemy nasze studium pięciu historycznych dowodów na Bóstwo Chrystusa.

Kontynuując, Jezus ma atrybuty Boga. Widzieliśmy jego niezmiennosc w Hebrajczyków 1:11 i 12. Zdecydowanie potrzebuję mojej Biblii.

I widzieliśmy w Jana 1, wersety 14 i 17, że był pełen łaski i prawdy. To jest starotestamentowa koncepcja z miejsc takich jak Psalm 117, Wyjścia 34, hesed v'emet, przymierzowa życzliwość i wierność Boga. Jezus był pełen tego jako Bóg-człowiek.

W rzeczywistości tak pełne, że Jan mógł użyć jednej ze swoich hiperboli i powiedzieć, że Stary Testament wydaje się po prostu prawny w porównaniu. Prawo zostało dane przez Mojżesza. Łaska i prawda przyszły przez Jezusa Chrystusa.

W porównaniu z ich obfitością w Jezusie, to tak, jakby nie istniały wcześniej. Co, oczywiście, istniały, ponieważ były Starym Testamentem. Były ideami Starego Testamentu.

Słowo stało się ciałem, werset 14, i zamieszkało między nami. I ujrzeliśmy chwałę jego, boską chwałę jego, jako jedynego Syna od Ojca, pełnego łaski i prawdy. Łaska, prawda i chwała, Jan 1:14 i 17.

Eternity, Kolosan 1, mogło łatwo wybrać Jana 1, Kolosan 1, wraz z Hebrajczykami 1. Każdy z tych trzech mógł być moim pierwszym wyborem dla boskości Chrystusa. Ale chciałem podzielić fragmenty odnoszące się do różnych chrystologicznych poddoktryn, dlatego wybrałem tylko Hebrajczyków 1 z mojego punktu wyjścia. Ponadto ma wszystkie pięć dowodów, co jest wyjątkowe, ale Kolosan 1 wielokrotnie naucza o boskości Chrystusa.

Tutaj jest powiedziane, że jest wieczny. Jest przed wszystkimi rzeczami, werset 17. Wszystkie rzeczy zostały stworzone przez niego, werset 16, i dla niego.

A On jest przed wszystkimi rzeczami. I w Nim wszystkie rzeczy trwają razem. To, przed wszystkimi rzeczami, jest mówieniem czasowym.

To jest w kategoriach czasu. Istniał zanim został agentem Ojca w stworzeniu. Istniał przed stworzeniem.

On jest wieczny. Ma boski atrybut wieczności. To samo jest w Objawieniu, rozdział 1, z którym niestety nie zrobiliśmy wiele.

Objawienie 1:17. Gdy Go ujrzałem, to jest pojawienie się Syna Człowieczego, Jezusa, upadłem do Jego stóp jak martwy. Lecz On położył na mnie prawą rękę, mówiąc: Nie bój się, Jam jest Pierwszy i Ostatni, i Żyjący.

Umarłem, a oto żyję na wieki. Jestem pierwszy i ostatni pochodzi z Izajasza, taki język, i jest tam używany, aby mówić o Jahwe w jego wieczności. Jestem pierwszy i jestem ostatni.

Miejsca, do których nie będziemy się zwracać, Izajasz 41.4, 44.6, 48.12. Izajasz 41.4, 44.6, 48.12. Tam Jahwe jest mówcą, a tutaj Syn Boży używa tego samego języka o sobie. Ja jestem pierwszy, więc nie ma nikogo przede mną. Ja jestem ostatni, więc nie ma nikogo po mnie.

Jestem wiecznym Bogiem, to jest znaczenie. Jezus ma atrybuty Boga, łaskę, prawdę i chwałę, Jana 1:14 i 17. Wieczność, Kolosan 1:17, Objawienie 1:17.

Niezmiennność, Hebrajczyków 1:11 i 12. Moc, Filipian 3. 1 Koryntian 15 słusznie słynie jako klasyczny tekst o zmartwychwstaniu wierzących. Jednak podczas badań nad projektem książki dowiedziałem się, że Filipian 3:20 i 21 to najbardziej treściwe podsumowanie tych samych prawd suwerennej mocy Boga, przygotowujące Jego lud do życia wiecznego na nowej ziemi poprzez przekształcenie naszych obecnych, śmiertelnych, słabych, niestawnych ciał w nieśmiertelne, niezniszczalne.

Powinienem był użyć słowa corruptible na pierwszym slajdzie. Nieśmiertelne, niezniszczalne, potężne, chwalebne ciała, tak zdominowane przez Ducha Świętego, że można je opisać jako ciała duchowe. Nie są niematerialne.

Są materialne i duchowe w tym sensie, że są zdominowane i całkowicie kontrolowane przez Ducha, który przygotowuje nas do życia na nowej ziemi. List do Filipian 3:21 przypisuje to samo przystosowanie Synowi Bożemu. Nasze obywatelstwo, mówi Paweł, Filipi było kolonią rzymską.

Rzymscy żołnierze założyli ją, a Rzym nadał im wielkie prawa obywatelskie. Nasze obywatelstwo, nasz ostateczny dom i wierność są w niebie, pisze Paweł, Filipian 3:20, a z nieba oczekujemy zbawiciela, Pana Jezusa Chrystusa, który przemieni nasze

skromne ciało, aby było podobne do jego chwalebnego ciała. To bardzo podobne do tych kontrastów z pierwszego Listu do Koryntian 15.

Zniszczalne, nietrwałe, słabe, niesławne, niezniszczalne, niezniszczalne, potężne, chwalebne ciała. Obecne ciało, ciało zmartwychwstania. Tutaj Pan Jezus Chrystus, którego oczekujemy z nieba, przemieni nasze skromne ciało, aby było podobne do jego chwalebnego ciała. Patrzcie na to, mocą, która pozwala mu nawet podporządkować sobie wszystko.

To jest moc zmartwychwstania. To jest moc transformacyjna, która wyposaży śmiertelne istoty ludzkie do życia na nowej ziemi. W Rzymian 8, Paweł mówi, że mamy życie wieczne w śmiertelnych ciałach.

Wtedy będziemy mieć życie wieczne w nieśmiertelnych ciałach. Kto to zrobi? Bóg Ojciec, Duch Święty, 1 Koryntian 15, i co niezwykle, Syn, Filipian 3:21. Jezus ma atrybuty Boga.

Ponownie, to jest sylogizm. Istnieją pewne atrybuty, które posiada tylko Bóg. Pismo przypisuje wiele z tych atrybutów Jezusowi.

Dlatego nieodpartym wnioskiem jest, że Jezus Chrystus jest wcielonym Bogiem. Najpotężniejszą i najbardziej rozpowszechnioną prawdą jest ta: dowód boskości Jezusa. Jezus wykonuje dzieła, które wykonuje tylko Bóg.

Stworzenie, opatrność, odkupienie, sąd i spełnienie. A cztery z tych pięciu dzieł są w Hebrajczyków 1. Dobroć, jaki zatłoczony fragment. Tak wiele rzeczy się dzieje.

Główny tekst dowodowy na trzy urzędy Chrystusa jest również nazywany potrójnym urzędem proroka, kapłana i króla. I przedstawia silny argument, że ewangelia jest nawet ważniejsza niż prawo. Jak widzieliśmy w poprzednim wykładzie, gdzie 2:1-4 odnosi się do prawd rozdziału pierwszego, Jezus jest ważniejszy niż starotestamentowi pośrednicy objawienia, prorocy i aniołowie.

Dlatego przesłanie, które niesie, ewangelia, jest nawet ważniejsze niż prawo. A porzucenie ewangelii sprowadza wielki sąd na tych, którzy porzucają. Napisane, oczywiście, w kontekście historycznym, aby wyznawać żydowskich chrześcijan, którzy próbowali porzucić wiarę, aby uniknąć prześladowań.

Jezus wykonuje dzieła Boże, Hebrajczyków 1:2. W tych ostatnich dniach Bóg przemówił do nas przez Syna, którego ustanowił dziedzicem wszystkiego, przez którego także stworzył świat. Bóg Ojciec stworzył świat przez Syna.

To jest dzieło, które wykonuje tylko Bóg — o mój Boże. Ta sama prawda jest nauczana w wersecie 10.

Ty, Panie, w przeciwieństwie do aniołów, którzy są sługami Boga, Ty, Panie, położyłeś fundament ziemi na początku, a niebiosy są dziełem Twoich rąk, gdzie Psalm 102 wersety 25-27 nawiązują do Księgi Rodzaju 1 :1. Podobnie, Jana 1:3 z pewnością czyni to samo. Na początku było Słowo.

Słowo było u Boga. Słowo było Bogiem. To samo było na początku u Boga.

Wszystko przez niego się stało, a bez niego nic się nie stało. To jest język zrozumiały. Nie można powiedzieć, że skoro sekty błędnie tłumaczą Biblię, tak zwane Przekład Nowego Świata tak zwanych Świadków Jehowy, to wszystkie inne rzeczy zostały przez niego stworzone.

Nie, nie. To jest język wszechstronny. Wszystkie rzeczy, pozytywne i negatywne, nic nie zostało stworzone bez niego.

Nie ma nic innego. Nie ma innego sposobu, aby to powiedzieć. On stworzył wszystko.

Nic nie zostało stworzone bez niego, a on sam siebie nie stworzył. On jest stwórcą. On zatem jest Bogiem.

To było jako Bóg przed wcieleniem. On to uczynił. On jest Bogiem jako wcielone Słowo, Światło, Syn. Kolosan 1, w zupełnie innym języku, naucza tego samego: że Chrystus jest wszechstronnie oznaczony jako twórca całego shebang.

Kolosan 1:16. Oto co oznacza, że jest pierworodnym. Jest pierworodnym całego stworzenia.

Och, to znaczy, że Bóg stworzył go najpierw, jak powiedział Ariusz, a zatem użył go do stworzenia innych rzeczy. Tak zwana teologia Świadków Jehowy to odgrzewana chrystologia ariańska. I mają teraz nawet teologię historyczną, ponieważ ogłaszają Ariusza bohaterem.

Smutno mi z powodu ludzi, których oszukują. Często biedni ludzie. Często ludzie nie otrzymują korzyści z edukacji.

Moje serce cierpi. Dlatego modliłem się o posługę dla kultów. I to zostało częściowo wysłuchane.

Chcesz ciężkiej posługi? Jak zamierzasz się utrzymać, robiąc to? Ale chłopcze, ludzie muszą usłyszeć ewangelię. O mój Boże. Oto, co oznacza pierworodny całego stworzenia.

Oznacza to to, co oznacza Psalm 89:27 . Uczynię go, Mesjasza, moim pierworodnym, najwyższym z królów ziemi. To właśnie oznacza.

Oznacza to pierwszeństwo. Nie oznacza dosłownie „pierwszy stworzony”. Jakub nie był dosłownie pierworodnym, ale otrzymał prawa pierworództwa i został pierworodnym, wyższym z dwójki.

Podobnie Jezus będzie pierworodnym, najwyższym stworzeniem, ponieważ przez niego zostały stworzone wszystkie rzeczy. Kontekst pokazuje, że celem było pokazanie, że we wszystkim może być on najważniejszy, werset 18. To jest nad stworzeniem, wersety 15-17, i nad kościołem, który jest częścią nowego stworzenia, wersety 18-20.

On jest najważniejszy w stworzeniu, ponieważ był agentem Ojca w stworzeniu. Tym razem zamiast przyimka through, jak w Hebrajczyków 1:2 i Jana 1:3, jest to przyimek in lub by. Przez niego wszystkie rzeczy zostały stworzone.

Słuchajcie wszechstronnego określenia wszystkiego. W niebie i na ziemi. Człowieku, gdzież to już słyszałem? Rodzaju 1:1.

Na początku Bóg stworzył niebo i ziemię. Paweł mówi, że syn był agentem Ojca . Widzialnym i niewidzialnym.

Nie ma innej kategorii. Syn stworzył wszystkie rzeczy widoczne i niewidoczne. To znaczy, kompleksowo, stworzył wszystko.

A propos, niebo i ziemia są już wszechstronne. To żydowski hebrajski sposób mówienia o wszystkim. Następnie niewidzialne rzeczy są trochę rozpakowywane, czy to trony, panowania, władcy czy władze.

Jakieś rozróżnienia aniołów. Nie wiemy dokładnie, co to jest, rangi czy cokolwiek innego, ale rozróżnienia. Syn nie jest aniołem.

Syn stworzył aniołów. Syn nie jest aniołem, Hebrajczyków 1. Kiedy ojciec wprowadza swojego pierworodnego syna do niebiańskiego świata w swoim wniebowstąpieniu i zasiada po prawicy Boga, mówi, niech wszyscy aniołowie go czczą. Aniołowie nie czczą aniołów.

Aniołowie czczą Boga. Bóg Syn jest Bogiem. Różny od Ojca i Ducha Świętego, ale równy im.

Wszystko zostało stworzone przez niego. Wszystko zostało stworzone w niebie i na ziemi, widzialne i niewidzialne, czy to trony, czy panowania, czy władcy, czy władze. Wszystko zostało stworzone przez niego i dla niego.

Oto ta inkluzja w obrębie jednego wersetu, ponieważ zaczyna się i kończy w ten sam sposób. On stworzył wszystko. Właściwie mówi nawet więcej.

Ponadto, wszystko zostało stworzone dla niego, co ma dokładnie takie samo znaczenie jak Hebrajczyków 1:2 i 3:1, 3, gdzie jest powiedziane, że jest dziedzicem. Wróćmy do tego za chwilę. Ale na razie syn wykonuje dzieło stworzenia.

To jest dzieło samego Boga. Syn wykonuje dzieło opatrności konsekwentnie w Starym Testamencie. Bóg jest nie tylko stwórcą, ale Bóg jest także Bogiem opatrności.

Czym jest Boża opatrność? Westminster Shorter Catechism. Boża opatrność jest Jego najświętsza, najmądrzejsza i najpotężniejsza, zachowująca i rządząca wszystkimi Jego stworzeniami i wszystkimi ich działaniami. Puritanie wiedzieli, o czym mówią.

Opatrność Boża ma dwa podzbiory: zachowanie i rząd. On jest święty, mądry i potężny, zachowujący i rządzący wszystkimi swoimi stworzeniami i wszystkimi ich działaniami. Zachowujący oznacza, że Bóg jest niebiańską osobą konserwującą.

On utrzymuje swoje dzieło. On się nim opiekuje. On je podtrzymuje.

Rząd oznacza, że nie tylko to robi, ale także kieruje to ku swoim własnym planom, celom i ostatecznej chwale. W Starym Testamencie Bóg wykonuje tylko tę pracę. W Nowym Testamencie syn włącza się do akcji.

Widzimy to w dwóch miejscach. List do Hebrajczyków 1:3. Za każdym razem wracam do Listu do Hebrajczyków, nawet jeśli czyni nas, zamienia nas w wiertarkę miecza, bijącą tam i z powrotem Biblią. List do Hebrajczyków 1:3. On jest blaskiem chwały Boga, dokładnym odbiciem jego natury i podtrzymuje wszechświat słowem swojej mocy.

Syn podtrzymuje wszechświat. Nie tylko go stworzył, ale i podtrzymuje. Podtrzymuje go.

On nie jest tylko Bogiem stwórcą, ale jest Bogiem opatrności. Kolosan 1 mówi tę samą prawdę w innym języku. 1:17.

On jest przed wszystkimi rzeczami. Jest wieczny, jak tylko Bóg, i w nim wszystko się trzyma razem. Słownik mówi, że faktycznie „spójny” i „trwały”.

Widzą w tym użyciu suniste me zarówno stworzenie, jak i opatrność. Nie wiem o tym. On po prostu uczył tego stworzenia, werset nad nim, i może ten werset ma oba te znaczenia, to słowo, ale na pewno ma drugie.

W nim wszystko się trzyma razem. On podtrzymuje wszystko swoim potężnym słowem. To znaczy, że Nowy Testament daje więcej szczegółów dziełom Boga opisanym w Starym Testamencie.

Syn jest agentem Ojca w stworzeniu. Syn, wraz z Ojcem i Duchem Świętym, wykonuje boskie dzieło opatrności. Syn zasługuje na nasze oddanie, naszą cześć.

Nic dziwnego, że jest przedmiotem wiary, ponieważ Syn dokonuje dzieła odkupienia. Stary Testament jest tak jasny. Zbawienie należy do Pana.

Cóż, zbawienie należy do Pana Jezusa Chrystusa w wielu znaczeniach, zaczynając od Hebrajczyków 1:3. Po dokonaniu oczyszczenia z grzechów zasiadł po prawicy majestatu na wysokościach. Syn Boży dokonał oczyszczenia z grzechów. Oczywiście, ten temat jest podkreślony i rozwinięty, wyartykułowany w Hebrajczykach 7 z paralelizmem Melchizedeka-Chrystusa, a następnie 8 z językiem Nowego Przymierza oraz 9 i 10, które mówią o zadośćuczynieniu jak nigdzie indziej w Piśmie Świętym tak w pełni w kategoriach ofiarniczej metafory kapłańskiej.

Jezus jest naszym wielkim arcykapłanem, a on sam jest ofiarą, która zadowala Boga i oczyszcza Jego lud. Jest to zasugerowane w formie jądra w rozdziale 1. Po dokonaniu oczyszczenia z grzechów zasiadł po prawicy majestatu na wysokościach. Rozdział 10 Listu do Hebrajczyków informuje nas, że to zasiadanie wskazuje, że Jego dzieło jest zakończone.

Jest skończone. W przybytku nie było mebli, na których mogliby usiąść kapłani. W Liście do Hebrajczyków 10:11 każdy kapłan stoi codziennie, Hebrajczyków 10.11, a każdy kapłan stoi codziennie w swojej służbie, służbie Bożej jako kapłan, składając wielokrotnie te same ofiary, które nigdy nie mogą zgładzić grzechów.

Lecz gdy Chrystus złożył na zawsze jedną ofiarę za grzechy, zasiadł po prawicy Boga, czekając odtąd, aż jego wrogowie staną się podnóżkiem dla jego stóp. Kolejna aluzja do Psalmu 110, gdyż przez jedną ofiarę, Hebrajczyków 10.14, uczynił doskonałymi na zawsze tych, którzy są uświęceni. Hebrajczyków 1:3, dokonawszy oczyszczenia za grzechy, zasiadł po prawicy majestatu na wysokościach.

Jest to kolejne z tych obejść dla Boga. Zasiadł po prawicy Boga, Ojca. Co to oznacza? Rozdział 10, z komentarzem Pisma Świętego na swój temat, mówi nam, że jego dzieło jest skończone.

Nie ma innego dzieła zadośćuczynienia. Tak, w niektóre święta muzułmanie składają dziś ofiary ze zwierząt. To nic nie da.

Niektórzy Żydzi chcieliby, aby świątynia została odbudowana i ponownie składano ofiary ze zwierząt. Gdyby to się udało, nie przyniosłoby to żadnych rezultatów. Ponieważ Jezus, raz na zawsze, dokonał zadośćuczynienia za grzechy jedną ofiarą, a jego ofiara jest zakończona.

Z powodu miejsca, w którym zasiadł, Ojciec przyjął jego ofiarę. Po dokonaniu oczyszczenia z grzechów zasiadł po prawicy Boga. Dzieło Jezusa jest skończone.

Jest doskonały. Bóg nie wymaga niczego więcej. W istocie, Rzymian 3:25-26, a później w Hebrajczykach, dowiadujemy się, że ofiara Jezusa była podstawą, 9:15.

Dlatego jest pośrednikiem nowego przymierza, aby powołani, Hebrajczyków 9:15, mogli otrzymać obietnicę wiecznego dziedzictwa, ponieważ nastąpiła śmierć, która odkupiła ich od przestępstw popełnionych pod pierwszym przymierzem. Bóg ustanowił system ofiarniczy w Starym Testamencie, ale ostatecznie krew byków i kozłów nie zabrała grzechu. Krew, to znaczy gwałtowna śmierć byków i kozłów, ale zabrały grzech w pewnym sensie, prawda? Tak, Bóg przebaczył tym, którzy szczerze wyznali swoje grzechy nad zwierzętami, które następnie umarły w ich miejsce, ale ostatecznie te ofiary wskazywały na Baranka Bożego, Jana 1, o którym Chrzciciel mówi, że zabierze grzechy świata.

Jezu, widzisz, jego ofiara jest skończona. Jest doskonała, nawet za grzechy Starego Testamentu, jeśli chcesz, i jest skuteczna. To dobre miejsce, żeby to umieścić.

Jest skuteczne, jest skuteczne, nawet przynoszące korzyści, Hebrajczyków 9:13, za grzechy popełnione pod pierwszym przymierzem. Ofiary Starego Testamentu były skuteczne, ponieważ Bóg patrzył na nie z perspektywy dzieła swego Syna, ale przyszłego. Każdy, kto wierzy w Chrystusa, może poznać odpuszczenie grzechów, bez względu na to, jakie grzechy, dzięki zakończonej, doskonałej i całkowicie skutecznej ofierze Jezusa.

Wszystko, co mogę na to powiedzieć, to hallelujah. Wiele aspektów odkupienia przypisuje się dziełu Syna Bożego, osobie i dziełu Syna Bożego. To kolejne miejsce, w którym się uzupełniają.

W Jana 1:12 Jan w pewnym sensie zarysowuje swoją ewangelię. Patrzymy wcześniej na 12:37. Mimo że uczynił tak wiele znaków w ich obecności, oni nadal nie chcieli w niego uwierzyć.

Jako prekursor 20:30 i 31, znaki są tutaj zapisane, że Jezus uczynił, abyście uwierzyli, że jest Chrystusem, Synem Bożym, i abyście wierząc mieli życie wieczne w Jego imieniu. To znaczy, 12:37 podsumowuje większość odpowiedzi na Jezusa zapisanych w Księdze Znaków, pierwszej połowie Ewangelii Jana, a tą odpowiedzią jest niewiara i

odrzućcie. 20:30 i 31 podaje cel Ewangelii Jana i podsumowuje, podobnie, większość odpowiedzi w drugiej połowie Ewangelii Jana, a jest nią zbawcza wiara.

Tragicznie, po tym jak powiedział, że prawdziwe światło przychodzi na świat, Jan zapisuje w 12:10 i 11, że był na świecie, a świat został stworzony przez niego, ale świat go nie poznał. Przyszedł do swojego domu, przepraszam, ale jego własny lud go nie przyjął. Jan podaje najpierw odpowiedź negatywną, ponieważ jest to odpowiedź większości i ponieważ przedstawia nam ewangelię.

To znaczy, Jana 1:10 i 11 odpowiada Jana 1:19 do końca 12. Ale dzięki Bogu za Jana 1:12 i 13, które zarysowały odpowiedź reszty Ewangelii Jana, rozdziały od 12 do 20, przy czym 21 jest epilogiem. Ale tym wszystkim, którzy Go przyjęli, dał prawo, aby się stali dziećmi Bożymi, którzy narodzili się z krwi ani z woli ciała, ani z woli mężczyzny, ale którzy narodzili się z Boga.

Ale dla wszystkich, którzy uwierzyli w imię Jezusa, wierząc w osobę Jezusa, gdzie imię oznacza osobę, oczywiście, którego źródło znajduje się w tym wspaniałym fragmencie w Księdze Wyjścia 34, wiara w imię Jezusa, osobę i dzieło przynosi odpuszczenie grzechów, przynosi adopcję w kontekście 1 Jana, która ma swoje korzenie w następnym wersecie, 13, w odrodzeniu Ojca. Syn Boży zbawia. To dzieło jest dziełem, które wykonuje tylko Bóg.

Widzimy to w Kolosan 1, innym obrazie zbawienia. Jednym z sześciu wielkich motywów Zadośćuczynienia jest pojednanie. Widzimy to w Kolosan 1:19, który przygotowuje scenę, aby w nim zamieszkała cała pełnia, Kolosan 1:19, Boga.

A przez niego spodobało się Bogu pojednać ze sobą wszystko, czy to na ziemi, czy w niebie, czyniąc pokój przez krew krzyża jego. A wy, którzy niegdyś byliście odłączeni, Kolosanie, i wrogo usposobieni, czyniąc złe uczynki, teraz pojednał was w ciele ciała swego przez śmierć swoją. Zauważcie, przez krew krzyża swego, 20, w ciele ciała swego przez śmierć swoją.

To eucharystyczne odniesienie do krwi i ciała Syna Bożego, które celebrują jego wyjątkową ofiarę na Kalwarii. Celem Boga jest ostateczne uświęcenie w wersecie 22, które jest osiągalne tylko dla tych, którzy wytrwają w zbawczej wierze do końca, w wersecie 23. Inne fragmenty, nie ten jeden, zapewniają nas, że ci, którzy wierzą, wytrwają, ponieważ Bóg ich zachowuje.

Niemniej jednak napięcie między boską suwerennością a ludzką odpowiedzialnością jest odczuwalne również tutaj, gdzie podkreślana jest ludzka odpowiedzialność. Wierzący muszą wytrwać do końca, aby cieszyć się wiecznym pojednaniem. Inne miejsca nauczają z powodu Bożej łaski, która ich chroni, i wytrwają do końca.

Nie naucza się tego tutaj, ale naucza się tego gdzie indziej, nawet u Pawła. Kolosan 1:13 i 14 również uczy, że Jezus czyni to samo, odkupieńcze dzieło Boga. Ojciec wyzwolił nas z domeny ciemności i przeniósł do królestwa swego umiłowanego Syna, w którym mamy odkupienie, nawet odpuszczenie grzechów.

Jeśli Jezus wykonujący dzieła Boże jest najbardziej rozpowszechnionym i być może najpotężniejszym z pięciu historycznych dowodów jego boskości, Jezus jako Odkupiciel, wykonujący jedyne dzieło, które zbawia, będący przedmiotem zbawczej wiary, zachowujący ludzi Bożych, wszystkie te rzeczy, być może jest to najpotężniejszy podasekt Jezusa wykonującego dzieła Boże. Trudno jest ocenić te rzeczy, ale to jest fantastyczne. Zawsze.

To nie ogólna wiara zbawia, ale wiara w Chrystusa. Paweł powiedział strażnikowi więziennemu w Filipi: wierz w Pana Jezusa Chrystusa, a zostaniesz zbawiony, ty i twoja rodzina. Sąd, ten nie znajduje się w Hebrajczyków 1. Mateusza 25:31 do 46, najpotężniejszy pojedynczy fragment o doktrynie piekła w Piśmie Świętym, którego ostatni werset wywarł największy wpływ na to, co nazywamy doktryną wiecznych przeznaczeń.

Mateusza 25:46, a ci pójdą na wieczne potępienie, sprawiedliwi zaś do życia wiecznego. Już św. Augustyn, około roku 400, powiedział, że ten sam przymiotnik wieczny jest używany do określenia losu kóz i owiec. Czy to oznacza dwie różne rzeczy? Nie, to nie oznacza dwóch różnych rzeczy.

Oznacza to, że samo słowo aionios oznacza wiek długi z definicją wieku w kontekście. Tutaj aionios eternal jest zdefiniowany przez życie wieczne. Czy ograniczyłbyś to? Słyszałem, jak ludzie mówili, że nikt nigdy tego nie ograniczył.

No cóż, tak, jeden facet to zrobił. William Whiston, zwolennik anihilacji, nawiasem mówiąc, był wczesnym naukowcem, który uważał, że spadające gwiazdy i tego typu rzeczy, komety, tak to się mówi, że niegodziwi zostaną umieszczeni na komecie i spaleni. Powiedział, że chce ograniczyć wieczną karę, a także ograniczył wieczne życie.

Był konsekwentny, ale to absurd. Św. Augustyn ma rację. Życie wieczne to życie Boga odnoszące się do nowego wieku, nowych niebios i nowej ziemi.

Nie ma końca, a zatem i wieczne potępienie nie ma końca. To jest cudowny fragment, mocny. Kiedy syn człowieczy przyjdzie w swojej chwale i wszyscy jego aniołowie z nim, wtedy zasiądziesz na jego chwalebnym tronie.

Przed nim zgromadzą się wszystkie narody, a ty będziesz oddzielał ludzi od siebie, jak pasterz oddziela owce od kóz. Jest tu pewien wzór. Idzie tak.

Wiersz 32, owce, kozy, A, B. Wiersz 33, owce, kozy, A, B, powtórzony. Następnie od 34 do 40, nie używa słowa owce, ale mówi o owcach przez cały czas. Następnie od 41 do 45, nie używa słowa kozy, ale mówi o kozach przez cały czas.

Tak więc, to owce, kozy, owce, kozy, owce ekstensywnie, kozy ekstensywnie. Werset 46 odwraca je potężnie. Po trzykrotnym powiedzeniu owiec, kozłów lub pokazaniu tego po raz trzeci, nie mów tego, mówi wtedy te, ma na myśli ludzi, o których właśnie mówiliśmy, kozły, bez użycia słowa, pójdą na wieczną karę, ale sprawiedliwi do życia wiecznego.

Puenta jest potężna, ponieważ Jezus odwraca te dwa, zagubionych i zbawionych, w potężny sposób. Aby pozostawić te słowa na naszych ustach, życie wieczne. Kto wykonuje to dzieło sądu? To Syn Człowieczy, Pan Jezus Chrystus.

Do tych po swojej prawej stronie, do owiec, powie: chodźcie, to jest ostateczne powołanie. Chodźcie, wy, którzy jesteście błogosławieni przez mojego Ojca, odziedziczcie królestwo przygotowane dla was od założenia świata. Słowa, które następują, zaskakują ich.

Nie wiedzieli, że Bóg śledzi ich dobre uczynki, a ich czyny rzeczywiście demonstrowały rzeczywistość ich wiary w Niego. To On przydziela ludziom wieczne przeznaczenia. To jest właściwy sposób, aby to powiedzieć: przydzielanie.

Te losy zostały ustalone z góry przez grzeszne uczynki zgubionych. Z drugiej strony, w wersecie 41, to powracający Syn Człowieczy, to Pan Jezus, który sądzi, ponieważ mówi do tych po swojej lewicy: odejdźcie ode mnie, przeklęci, błogosławieni, przeklęci, w ogień wieczny, królestwo Ojca, ogień wieczny i kontrast, przygotowany dla diabła i jego aniołów. Objawienie 20 jest bardzo jasne, ponieważ oznacza wieczną świadomą karę.

Objawienie 20 i werset 10, a diabeł, który ich zwiódł, został wrzucony do jeziora ognia, gdzie bestia i fałszywy prorok zostali wrzuceni, i wszyscy cierpieli. Muszę dokładnie ubrać język w słowa. A diabeł, który ich zwiódł, został wrzucony do jeziora ognia i siarki, gdzie bestia i fałszywy prorok byli, i będą dręczeni dniem i nocą na wieki wieków.

To jest sąd, którego doświadczy diabeł. Idźcie ode mnie, powiedział Jezus w Ewangelii Mateusza 25:41, w ogień wieczny, przygotowany diabłu i jego aniołom. Nie ma, nie jest trudno zrozumieć, co to jest, jeśli porównasz ten fragment z Objawieniem 20:10, a nawet tutaj, werset 46, jest najpotężniejszym pojedynczym werselem, który doprowadził kościół do wyznania, że oba przeznaczenia są wieczne.

Syn wykonuje dzieło sądu, tak bardzo w Ewangelii Jana; Jezus argumentuje, że Syn zasługuje na taki sam zaszczyt jak Ojciec, a jednym z jego argumentów, aby dojść do

tego wniosku, jest to. Werset 21, jak Ojciec wskrzesza umarłych, Jana 5:21, i daje im życie, tak i Syn daje życie tym, którym chce. Ojciec nikogo nie sądzi, ale cały sąd oddał Synowi, aby wszyscy czcili Syna, tak jak czczą Ojca.

Kto nie czci Syna, nie czci Ojca, który Go posłał. Właściwie, to znowu jedna z hiperboli Jana, bo jeśli przestudujesz fragmenty o sądzie, co, uwierz mi, zrobiłem, straciłem rachubę ksiązek, które napisałem lub zredagowałem na temat doktryny piekła. Na szczęście zrobiłem kilka o niebie, to było błogosławieństwo.

Tak czy inaczej, połowa fragmentów przypisuje sąd Ojcu, połowa Synowi. Gdybym miał złożyć systematyczne oświadczenie, chociaż żaden fragment nie przypisuje sądu Duchowi Świętemu, powiedziałbym, że skoro Bóg jest Trójcą Świętą, sąd jest dziełem Trójcy Świętej, szczególnie Ojca i Syna. Ale kiedy Jan mówi, że Bóg oddał cały sąd Synowi, z pewnością Syn wykonuje dzieło sądu, które jest dziełem samego Boga.

Och, wiem, 1 Koryntian 6. Czy nie wiesz, że będziemy sędzić aniołów? To zagadkowy werset. Na pewno nie oznacza to, że będziemy siedzieć na tronie Boga i sędzić ludzi. Miałem wielkie szczęście, gdy zobaczyłem jeden z moich ulubionych komentarzy do 1 Koryntian autorstwa Shampy i Rosnera, który mówi, że oznacza to, że powiemy amen na sąd Boży.

Dokładnie to myślałem i nauczałem przez lata i byłem naprawdę szczęśliwy z ich wsparcia w tym względzie. Nasz osąd aniołów nie oznacza, że zajmujemy miejsce Boga, ale jesteśmy w drużynie Boga. I w tym dniu zobaczymy grzech wyraźniej, sprawiedliwość Boga wyraźniej i sąd Boga.

Będziemy Go uwielbiać za Jego łaskę i będziemy Go uwielbiać za Jego sąd. I będziemy sędzić aniołów w tym sensie, że zgadzamy się z Bożym potępieniem diabła i jego demonów. 2 Tesaloniczan 1 jest najpotężniejszym fragmentem Pawła o piekle. I zgadnijcie, kto jest sędzią? Zgadliście, Pan Jezus Chrystus. 2 Tesaloniczan 1. Ci Tesaloniczanie doświadczały prześladowań. Werset 5, to dowód, pisze Paweł, 2 Tesaloniczan 1:5, sprawiedliwego sądu Bożego, abyście zostali uznani za godnych królestwa Bożego, dla którego też cierpicie.

Zaiste, Bóg uważa za sprawiedliwe odpłacić tym, którzy was uciskają uciskiem i udzielić ulgi wam, którzy jesteście uciskani. I oto, kiedy to się stanie w ostatecznym sensie. Kiedy Pan Jezus objawi się z nieba ze swoimi potężnymi aniołami, rozpalając ogień, wymierzając pomstę tym, którzy nie znają Boga i tym, którzy nie są posłuszni ewangelii naszego Pana Jezusa, poniosą oni karę wiecznego zniszczenia z dala od obecności Pana i od chwały jego mocy, gdy przyjdzie w tym dniu, aby zostać uwielbionym w swoich świętych i być podziwianym wśród wszystkich tych, którzy uwierzyli.

Wow. To najbardziej obszerny fragment Pawła o piekle. Chociaż często mówi o gniewie Boga, tutaj rozszerza tę koncepcję i łączy ją z drugim przyjściem Jezusa, aby przynieść ulgę prześladowanym chrześcijanom i przynieść usprawiedliwienie.

Paweł jasno naucza tego, co nazywamy sądem odwetowym. Powracający Chrystus zadaje, werset 8, zadaje zemstę. On odpłaca ludziom.

Jest to w wersecie 6. Bóg uważa za sprawiedliwe odpłacić tym, którzy cię trapią cierpieniem. Sąd w piekle nie jest ani naprawczy, ani edukacyjny. Jest to gniew Boga dany w zemście.

To sprawiedliwość odwetowa, która na zawsze uwielbi Boga. To uroczysta prawda. I przypominają mi się tacy jak ci z Ewangelii Jana, którzy mówią, że Ojciec nie posłał Syna, aby potępił świat, ale aby świat przez niego został zbawiony.

To jest Jana 3:17 i 18, zaraz po Jana 3:16. Więc serce Boga jest po to, aby zbawić grzeszników. Ale na koniec dnia Bóg wygra, a nie przegra.

A Bóg będzie usprawiedliwiony i uwielbiony w losie każdego człowieka. To trudne stwierdzenie. To nie jest cała prawda.

To jest ostateczna prawda końcowa. Tymczasem Bóg kocha świat. Bóg posyła swojego Syna.

Bóg chce, abyśmy kochali grzeszników, dzielili się z nimi ewangelią i modlili się, aby mogli zostać zbawieni. Nie ma wątpliwości, że tym, który dokonuje sądu w 2 Tesaloniczan 1, jest powracający Pan Jezus Chrystus. W rzeczywistości Jezus, jak widzicie, wykonuje dzieła Boże.

On tworzy. On podtrzymuje. To jest dzieło opatrności.

On odkupuje. On sądzi. On dopełnia.

List do Hebrajczyków 1:2. Teraz wiesz, dlaczego wybrałem List do Hebrajczyków. Człowieku, jakiż to zatłoczony fragment. Syn jest tym, przez którego Bóg przemówił do nas definitywnie w dniach ostatnich, którego ustanowił dziedzicem wszystkiego i przez którego stworzył także świat.

Badaliśmy tę ostatnią ideę, ale pierwsza jest obecna. W rzeczywistości Bóg odwraca kolejność. Jest dziedzicem i współtwórcą.

Co on robi? Pokazuje, że jest Z i A. Jest Omegą i Alfą. Jest końcem i początkiem. Jest wszystkim we wszystkim.

Kiedy mówi, że jest dziedzicem, oznacza to, że wszystko przyjdzie do niego na końcu. On dopełni wszystkiego i zostanie uwielbiony w tym dopełnieniu. Jezus Chrystus jest dziedzicem.

Czy można to powiedzieć o jakimkolwiek człowieku? Cóż, jesteśmy dziedzicami Boga i spadkobiercami Chrystusa, ale nie w tym sensie. To jest wspanialsze znaczenie. To jest większe znaczenie.

To jest bardziej ostateczny sens. I ten sens należy wyłącznie do Syna . On jest dziedzicem.

Dopełnienie jest jego. Ponownie, Kolosan 1 używa innego języka, ale ma to samo znaczenie. 1:16 Kolosan.

Bo przez niego wszystko zostało stworzone, niebo i ziemia, widzialne i niewidzialne, czy jakiegokolwiek rozróżnienia między aniołami, On uczynił je wszystkie. Wszystko zostało stworzone przez niego i dla niego. To eis auton , ten dla niego język, pokrywa się z tym, jak autor Listu do Hebrajczyków nazywa Jezusa ostatecznym dziedzicem.

Chrystus jest nie tylko agentem Boga w stworzeniu, ale także podtrzymuje stworzenie, jak widzimy w 1:17, i jest końcem stworzenia. Wszystko zostało stworzone dla niego, to znaczy dla jego ostatecznych celów i chwały. On jest dziedzicem.

Jako Bóg Syn, który stał się Synem Człowieczym, odziedziczył wszystko. Jest stwórcą, Bogiem opatrności, odkupicielem, sędzią, a tak, jest także dopełniaczem. Pismo Święte krzyczy o boskości Chrystusa.

W następnym wykładzie przyjrzymy się piątemu historycznemu dowodowi jego boskości, że boska cześć należy się jemu, a następnie zajmiemy się kilkoma problemami, tak zwanym extra Calvinisticum oraz kenosis i teoriami kenozy. Ale na razie podsumujemy.

To dr Robert Peterson w swoim nauczaniu o chrystologii. To jest sesja numer 14, Systematyka, Bóstwo Chrystusa, List do Hebrajczyków 1, 5 Dowody i inne teksty, Atrybuty i Dzieła.